

www.galarna.si

Stephen King, writing as Richard Bachman: *The Long Walk*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 1979 by Richard Bachman

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-31

KING, Stephen, 1947-

Veliki pohod / Stephen King kot Richard Bachman ;
prevod Anja Bakan. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba
KMSŠ, 2017

Prevod dela: The long walk

ISBN 978-961-7015-29-4 (broš.)

ISBN 978-961-7015-28-7 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 91734529

Stephen King
kot Richard Bachman

VELIKI POHOD

Prevod:
Anja Bakan

Za Jima Bishopa in Burta Hatlena in Teda Holmsa

»Zame je bilo veselje povsem brez življenja, namena, svobodne volje, celo sovraštva; bilo je ena sama, mrtva, neizmerljiva parna lokomotiva, ki v svoji mrtvaški brezbržnosti melje naprej in mi drobi ud za udom. O, prostrana, turobna, osamela Golgota in mlin smrti! Zakaj je bil ves živelj izgnan proti osami, zavednemu? Zakaj, če hudiča ni; razen, če je hudič tvoj Bog?«

- Thomas Carlyle

»Vsakemu Američanu bi svetoval, naj hodi karseda pogosto. Ni samo zdravo; je tudi zabavno.«

- John F. Kennedy (1962)

»Pumpa nič ne dela,
ker so vandali odnesli ročico.«

– Bob Dylan

PRVI DEL

ZAČETKI

PRVO POGlavJE

»Povejte skrivno besedo in osvojite sto dolarjev.

George, kdo so naši prvi tekmovalci?

George? George, si tam?«

– Groucho Marx

kviz »You Bet Your Life«

Tistega jutra je na varovano parkirišče zapeljal star moder ford, ki je bil podoben majhnemu, izmozganemu psu. Eden od stražarjev, brezizrazen mladenič v uniformi kaki barve in z oprtačem čez ramo, je hotel videti plastično modro izkaznico. Fant na zadnjem sedežu jo je izročil materi. Njegova mati jo je dala stražarju. Stražar je z njo stopil do terminala, ki je nenavadno štrlel iz podeželskega spokoja, kot da ne spada tja. Terminal je pogoltnil kartico in na zaslonu se je izpisalo:

GARRATY RAYMOND DAVIS
ULICA 1 POWNAL MAINE
OKROŽJE ANDROSCOGGIN
IDENT. ŠTEVILKA 49-801-89
OK-OK-OK

Stražar je pritisnil neki drugi gumb in vse to je izginilo, tako da je bil zaslon znova brezmadežen in zelen in prazen. Pomignil jima je, naj zapeljeta naprej.

»Ti kartice ne vrnejo?« je vprašala gospa Garraty. »Ali ne ...«

»Ne, mami,« je potrpežljivo rekel Garraty.

»No, to mi pa ni všeč,« je rekla in zapeljala na prazen parkirni prostor. To je govorila, že vse odkar sta se ob dveh ponoči v temi odpravila od doma. Pravzaprav je bolj tarnala.

»Ne skrbi,« je rekel, ne da bi se slišal. Imel je vrh glave dela z opazovanjem ter z zmešnjavo lastnega pričakovanja in strahu. Še preden je motor zadnjič astmatično zapiskal, je že planil iz avta – visok, postaven fant v obledeli vojaški jakni, ki ga je varovala pred svežino pomladnega jutra.

Tudi njegova mati je bila visoka, toda presuha. Prsi tako rekoč ni imela, le komaj opazne izbokline. Begave oči so bile negotove, po svoje šokirane. Imela je obraz

pohabljenca. Kovinsko sivi lasje so se ji posedli pod zmešnjavo sponk, ki naj bi jih držale na mestu. Obleka ji je turobno visela s telesa, kot da je nedolgo tega zelo shujšala.

»Ray,« je šepnila s tistim zarotniškim glasom, ki ga je že lep čas navdajal z grozo. »Ray, poslušaj ...«

Povesil je glavo in se pretvarjal, da si srajco tlači za pas. Eden od stražarjev je jedel mesni narezek iz pločevinke in bral strip. Garraty ga je gledal, kako je in bere, in že desetisočič pomislil: Vse je *resnično*. In zdaj, končno, je misel dobila nekaj teže.

»Še vedno imaš čas, da si premišliš ...«

Strah in pričakovanje sta se za odtenek okrepila.

»Ne, za to ni več časa,« je rekel. »Odstopni rok je bil včeraj.«

Še vedno s tistim tihim, zarotniškim glasom, ki ga je preziral: »Razumeli bodo, vem, da bodo. Major ...«

»Major bi ...« je začel Garraty in videl, da se je mati zdrznila. »Saj veš, kaj bi naredil major, mami.«

Tačas je še en avto opravil obred na vhodu in parkiral. Iz njega je stopil fant s temnimi lasmi. Tik zatem so izstopili še starši in nekaj trenutkov so vsi trije stali in stikali glave kot zaskrbljeni igralci bejzbola. Fant je imel manjši nahrbtnik, tako kot še nekateri drugi. Garraty je pomislil, ali ni bilo nekoliko neumno od njega, da ga ni vzel tudi on.

»Si ne boš premislil?«

Bil je občutek krivde, slaba vest, ki si je nadela podobo tesnobe. Čeprav je imel Ray Garraty šele šestnajst let, je vedel nekaj malega o občutku krivde. Zdelo se ji je, da je bila preveč medla, preveč utrujena ali pa mogoče preprosto preobremenjena z lastnim gorjem, da bi sinovo norost zatrla v kali – da bi jo ustavila, preden je vajeti prevzelo zapleteno kolesje države s svojimi stražarji v kaki oblačilih in s svojimi računalniškimi terminali, ga z vsakim dnem bolj in bolj vleklo v svojo brezčutnost, vse do včeraj, ko je dokončno počilo.

Roko ji je položil na ramo. »Tega sem se domislil jaz, mami. Vem, da se nisi ti. Rad ...« Ozrl se je naokoli. Nihče se ni niti najmanj zmenil zanj. »Rad te imam, ampak tako je še najboljše, tako ali drugače.«

»Pa ni,« je rekla, zdaj na robu solz. »Pa ni, Ray, in če bi bil tvoj oče tu, bi naredil konec temu ...«

»No, pa ga ni, ne?« Bil je neusmiljen in upal je, da bo zajezil poplavo njenih solz ... Kaj pa, če jo bodo morali odvreči? Slišal je, da se vsake toliko zgodi tudi to. Ob tej misli ga je zmrazilo. Z nežnejšim glasom je nadaljeval: »Lepo se sprijazni, mami. Okej?« Prisilil se je k nasmešku. »Okej,« je odgovoril namesto nje.

Brada ji je še vedno podrhtavala, vendar je prikimala. Ni bilo v redu, bilo pa je prepozno. Ni bilo več kaj storiti.

Skozi krošnje borov je zavel vetrič. Nebo je bilo sinje

modro. Tik pred njimi se je raztezala cesta in videlo se je preprost kamnit mejnik, ki je označeval mejo med Ameriko in Kanado. Nenadoma je pričakovanje premagalo njegov strah in hotel se je odpraviti, hotel je vzeti pot pod noge.

»Tole sem spekla. Saj jih lahko vzameš, kaj? Saj niso pretežki, ne?« V roke mu je porinila piškote, zavite v folijo.

»Ja.« Vzel jih je, potlej pa jo nerodno objel, ji poskusil dati tisto, kar je potrebovala. Poljubil jo je na lice. Njena koža je bila kot stara svila. Hip ali dva bi še sam najraje zajokal. Potem je pomislil na nasmejani, brkati majorjev obraz, stopil korak nazaj in si piškote stlačil v žep vojaške jakne.

»Adijo, mami.«

»Adijo, Ray. Priden bodi.«

Za trenutek je postala in dobil je občutek, da je čisto lahka, kot da jo lahko že najmanjši piš vetra, ki je pihljal tistega jutra, odnese kot regratovo lučko. Nato je sedla v avto in zagnala motor. Garraty je samo stal. Dvignila je roko in mu pomahala. Zdaj so lile solze. Videl jih je. Pomahal ji je, in potem ko je speljala, je še vedno stal z rokami ob telesu ter razmišljal, kako pokončen in pogumen in sam mora biti videti. Ko pa je avto odpeljal nazaj mimo zapornice, ga je preplaval občutek zapuščenosti in spet je bil le šestnajstletnik, sam na neznanem kraju.

Obrnil se je nazaj proti cesti. Drugi fant, tisti temnolasi, je opazoval starše, ki so se ravno odpravili. Čez lice se mu

je vlekla grda brazgotina. Garraty je stopil k njemu in ga pozdravil.

Temnolasec ga je premeril s pogledom. »Živijo.«

»Jaz sem Ray Garraty,« je rekel in se počutil malce kretensko.

»Jaz sem Peter McVries.«

»Si pripravljen?« je vprašal Garraty.

McVries je skomignil. »Na trnih sem. To je najhuje.«

Garraty je prikimal.

Skupaj sta zakoračila proti cesti in kamnitemu mejniku. Za njunim hrbtom so drug za drugim speljevali avtomobili. Na lepem je neka ženska zakričala. Garraty in McVries sta nevede stopila bližje skupaj. Nobeden od njiju se ni ozrl nazaj. Pred njima je bila cesta, široka in črna.

»Tale asfalt bo še pred poldnevom razgret,« je nenadoma zinil McVries. »Držal se bom bankine.«

Garraty je prikimal. McVries ga je zamišljen pogledal.

»Koliko tehtaš?«

»Dvainsedemdeset.«

»Jaz pa šestinsedemdeset. Pravijo, da se težji fantje hitreje utrudijo, ampak zdi se mi, da sem kar v formi.«

Garratyju se je zdelo, da McVries ni samo v formi – videti je bil namreč neverjetno natreniran. Spraševal se je, kdo so to *oni*, ki so rekli, da se težji fantje hitreje utrudijo,

in skoraj je že vprašal, potem pa si premislil. Pohod je bil ena od tistih zadev, ki so spadale med apokrifne, talismane, legende.

McVries je sedel v senco k dvema drugima fantoma in čez hip je Garraty prisedel. Zdelo se je, da ga je McVries popolnoma odmisllil. Garraty je pogledal na zapestno uro. Bilo je pet čez osem. Še petinpetdeset minut. Neučakanost in pričakovanje sta se vrnila in na vse pretege ju je poskušal potlačiti ter si prigovarjal, naj uživa v sedenju, dokler lahko.

Vsi fantje so sedeli. Sedeli so po skupinah ali posamič; eden od fantov je splezal na najnižjo vejo bora, od koder je imel pogled na cesto, in jedel nekaj, kar je bilo videti kot sendvič z arašidovim maslom in marmelado. Bil je suh in svetlolas, oblečene je imel škrlatne hlače in modro bombažno srajco, čeznjo pa star zelen pulover z zadrigo in luknjami na komolcih. Garraty se je vprašal, ali bodo suhci zdržali dlje ali bodo hitreje opešali.

Fanta, h katerima sta prisedla z McVriesom, sta se pogovarjala.

»Ne bom hitel,« je rekel eden od njiju. »Le čemu bi? Pa kaj, če me opozorijo? Samo prilagodiš se, to je vse. Ključna beseda je prilagajanje. Ne pozabite, da ste to slišali od mene.«

Pogledal je naokrog in odkril Garratyja in McVriesa.

»Še par jagnjet za klavnico. Hank Olson. To moje je ime; zame hoja igra je.« To je rekel brez najmanjšega sledu nasmeha.

Garraty se mu je predstavil. McVries je odsoten povedal svoje ime in še vedno zrl proti cesti.

»Jaz sem Art Baker,« je tiho rekel drugi fant. Imel je komaj slišen južnjaški naglas. Vsi štirje so si segli v roko.

Nekaj trenutkov je bilo vse tiho, potem pa je McVries rekel: »Kar malce strašljivo je, a ne?«

Vsi so prikimali, samo Hank Olson je skomignil in se zarezal. Garraty je gledal fanta na drevesu, ki je pojedel sendvič, povoskani papir zmečkal v kepo in jo zalučal na neutrjeno bankino. Tale bo hitro pogorel, je sklenil. Počutil se je malce bolje.

»Vidite tistile madež tik ob mejniku?« je nenadoma vprašal Olson.

Vsi so pogledali. Vetrič je po cesti risal gibljive senčnate vzorce. Garraty ni vedel, ali kaj vidi ali ne.

»Tisto je od predlanskega pohoda,« je z mrkim zadovoljstvom povedal Olson. »Tip je bil tako prestrašen, da je preprosto zmrznil, in to že ob devetih zjutraj.«

Molče so se zamislili nad grozljivostjo povedanega.

»Enostavno se ni mogel premakniti. Trikrat so ga opozorili in ob 9.02 je dobil karton. Že tamle, na startu.«

Garraty je razmišljal, ali bodo noge tudi njega pustile